

MARTIN HATALA

Prianie Jazera

I.

Ked som zastavil svoj Chevrolet pred stanicou šerifa, vo vzduchu bolo ešte cítiť dážď. Bolo asi pol piatej. Mraky sa už dali na ústup, ale stále ich ešte niekoľko viselo nad jazerom Puma Lake a skrývali za sebou augustové slnko. Napriek tomu stihlo pretrvávajúce teplo už vysušiť všetky mláky.

Stanica šerifa sídlila v malej žltej budove s oknami len o čosi menšími ako sú výklady v butikoch. Okoloidúci mohol obdivovať hársku statočných mužov v čistých, nažehlených uniformách, ako víria po kancelárii, podávajú si papiere a fascikle, dvíhajú a skladajú telefóny. Bola to dobrá show. Neprestala ma baviť ani po druhej cigarete. Už som sa chystal vojsť, keď si ma ktosi všimol.

Bol to už na pohľad húževnatý chlapec. Mohol mať najviac tak dvadsaťpäť a uniforma mu sedela lepšie ako chlapcom z plagátov strýčka Sama. Kravatu mal presne tej správnej dĺžky, oči mal presne v tom správnom odtieni modrej, a pleť práve takú bronzovú, aby ešte nevyzeral ako teplý. Skrátka, príkladný mladý muž v službách spravodlivosti a poriadku. Jediné, čo kazilo, jeho dokonalú tvár, bola tenká jazva na pravom líci. Vystrčil hlavu z dvier a zvedavo si ma prezrel.

Až vtedy som si uvedomil, že bez saka, ktoré som kvôli teplu nechal v aute, som vystavoval moje púzdra na pištole verejnému obdivu. To pod pazuchou som mal prázdne, ale to vzadu na opasku ako vždy plné. Brnkol som si prstom do klobúka a kývol hlavou na pozdrav.

„Vy ste ten Orchard?“

„Presne ten,“ odvetil som. „Hľadám šerifa Pattona.“

„Aj on vás hľadá,“ povedal a vystrčil aj zvyšok svojho ukážkového tela. „Trikrát sem volal, či ste náhodou neprišli.“

„Skôr som to nestihol. Volal mi len včera večer, aby som sa na čosi prišiel pozrieť.“

Mladík pristúpil bližšie a zatváril sa vážne. Mal som pocit, že sa mi chystá vyzradiť akési tajomstvo, ktoré si so svojimi kamarátmi odprisahal v domčeku, čo si postavili na strome. Snažil som sa tváriť vážne. Veľmi som to však nepreháňal.

„Prišli ste kvôli tej veci na ceste?“

Zvraštil som obočie a nahodil najlepší konšpiračný výraz, aký som dokázal. „Viete o tom niečo?“ opýtal som sa tichým hlasom. Minula nás malá skupinka turistov v športových oblekoch. Mladík počkal, kým sa vzdialia z dosluchu.

„Iba málo,“ zaváhal. „Len to, že sa na ceste pri *Indiánovi*,“ ešte viac stíšil hlas, „zjavuje duch.“

„Skutočný duch?“ prisunul som sa o čosi bližšie. Upieral na mňa svoje predpisové oči a pomaly prikývol.

Vtedy sa vo dverách zjavila ďalšia hlava, táto už nestála za veľa. Zavolala Andyho, môjho spoločníka, a zase zmizla. Mladík sa zvrtol na päte a vbehol dnu. Ja som si zatiaľ pripálil ďalšiu cigaretu a sledoval pokračovanie mojej show. Vo vnútri sa život ani na chvíľu nezastavil, hoci sa už blížila záverečná. Ani nie o minútu bol už Andy zase vonku.

„Patton vás už čaká na *Cheek Pointe*,“ ohlásil. „Mám vás tam odviešť hneď, ako prídete.“

Zobral som si z auta veci a nasadol k Andymu. Na ulici bolo rušno. Míňali sme celé rady mužov a žien v nažehlených bielych šortkách a s bielymi šiltmi nad opálenými tvármi. Mizli v kaviarňach a butikoch, z dreva a kameňa, ktoré sa márne snažili umocniť pocit prírody na rozrastajúcom sa bulvári.

Zakrátko nám všetky domy zmizli v spätnom zrkadle a my sme sa ocitli na kľukatej ceste, z ktorej sa mi naskytol výhľad na jazero. Sledoval som krdle farebných škvŕn, ktoré od vody nevyhnali ani mraky, ani nedávny dážď. Bola nimi posiatá celá pláž a väčšina plytkej vody. Zazrel som aj zopár lesklých člnov, ktoré za sebou nechávali na hladine svetlú brázd. Napokon sme zišli na poľnú cestu a vôňu dažďa prerazila prenikavá aróma píní.

„Je to ešte trochu ďalej, v lese,“ oznámil mi môj šofér, keď sme poskakovali na rozbahnenej ceste. Sledoval som hrdzavé kmene, ktoré sa mihali za oknom a neubránil sa úškrnu. Civilizácia a obchod z tohto lesa vyhnali už všetky tiene, ktoré sa v ňom kedy skrývali. Nebol o nič viac tajomnejší ako figus, ktorý mi schol doma na okne. Vyťahnuté stromy mi odrazu pripadali krotké a bez života. Môj medailón na krku znehybnel. Rozochvel sa opäť, až keď sme sa priblížili k jazero.

Škárrou medzi stromami sme sledovali tmavomodrú hladinu. Pokojne sa vlnila a odrážala zatahnuté nebo.

Andy zaparkoval vedľa druhého auta, ktoré tam už stálo. Tiež z kancelárie šerifa. Vystúpili sme a ja som sa zhlboka nadýchol. Napadlo mi, že to tak asi robí každý človek z mesta.

„Tadiaľto,“ ukázal mladík na úzku cestičku, ktorá viedla kamsi do lesa.

II.

Nebolo to ani sto yardov. Keď sme vyšli spomedzi stromov, pod nohami sa nám vlnila mäkká tráva s dlhými stebkami. Zdala sa pohodlnejšia ako moja posteľ. Pláž bola zo všetkých strán, okrem tej, na ktorú v lenivých vlnách dorážala voda, lemovaná lesom. Takto sme si mohli v súkromí vychutnávať výhľad, ktorý sa ťahal ponad hladinu a dvíhal po lesnatom svahu k oblohe.

Pár krokov od nás stál päťdesiatnik navlečený v uniforme šerifa. Nebol príliš pri tele, ale aj tak sa zdalo, že mu švy na vyblednutej košeli, zapnutej až po vrchný gombík, za chvíľu prasknú. Patton musel mať svoju uniformu už nejaký čas, a aj napriek tomu, že mu už narástlo brucho, sa jej evidentne odmietal vzdať.

Na pravej strane opasku mal rovnako ako aj ja štyridsaťpäťku, hoci som pochyboval, že v nej má strieborné náboje. Hovoril som si, že sa mi tento človek bude pozdávať.

Okrem neho som videl ešte plešatejúceho muža, ktorý si, pridržiavajúc rám okuliarov, obzeral akýsi kameň. Patton sa otočil naším smerom a vychádzkovým krokom sa nám pustil naproti.

„Konečne ste tu,“ povedal miesto pozdravu, keď mi podával ruku. Bola ružová, s buclatými prstami, a pripomínala mi ruku dieťaťa. Stisk mal však poriadny. „Ja som Jim Patton a toto je doktor Krepp.“

Plešatejúci muž vzhliadol od toho, čo študoval, a kývol hlavou. Chystal som sa čosi povedať, otvoril som ústa a odrazu na ne celkom zabudol. Pohľad mi skĺzol k jeho nohám, na to, čo si obzeral. Predo mnou, v tej pohodlnej tráve, ležala mladá dvojica v uvoľnenom objatí. Vyzerali, akoby ich ktosi posypal cukrom. Musel som sa ich dotknúť, aby som sa uistil, že to, na čo sa dívam, je len kus kameňa.

Ruky aj nohy mali prepletené a pohľady otočené k oblohe. Tvár mladého dievčaťa zamrzla uprostred spokojného vydýchnutia a chlapec, čo jej robil spoločnosť, mal v očiach zasnený výraz. Žiarivo biely kameň sa nešťítel žiadneho detailu, hoci na sebe okrem rúk toho druhého nemali vôbec nič.

„Najprv sme si mysleli, že to je iba nejaký žart,“ počul som za sebou Pattonov hlas. „Toto miesto je medzi návštevníkmi aj miestnymi dosť známe. Hlavne medzi takými, ako sú títo. Hovoríme mu *Cheek Point*, podľa tej Astairovej piesne. Raz

za čas to sem chodievam večer kontrolovať. Predvčerom som tu našiel auto, a potom toto. Napadlo mi, že to je riadny kus roboty na to, aby to bolo iba kdesi v lese, tak sme zistili, komu patrilo to auto.“

Otočil som sa naňho. Mal veľké uši a prívetivé oči. Nebyť revolveru, čo mu visel na opasku, nebudil by so svojou pokojnou tvárou viac rešpektu ako veverička.

„Viete si asi predstaviť, ako som sa tváril, keď sa v mojej kancelárii zjavil rozčúlený turista a opýtal sa ma, kde je jeho syn. On si totiž auto zobral bez dovolenia. A ako som sa zatváril, keď mi opísal presne toho, ktorý leží pred vami,“ kývol bradou daným smerom. „To dievča, Elly, je zase tohtoročná senzácia. Jej rodina prišla na leto z Philadelphie.“ Pristúpil bližšie a zatváril sa chmúrne. „Po oboch sa zľahla zem, ak teda nepredpokladáme, že sú rovno pred nami.“

Pozrel som sa naspäť na tú vec v tráve. Mladá Elly sa rozhodne nestala senzáciou iba kvôli tancovaniu. Jemná tvár s veľkými, nevinnými očami a telo ženy boli kombináciou, ktorá musela v bielych šortkách páliť mužov viac ako miestne slnko. Koncom prsta som sa dotkol vlasu, ktorý dievčaťu trčal z úhľadnej vlny účesu. Zlomil sa bez akejkoľvek námahy. Nedokázal som si predstaviť, akoby niekto dokázal čosi také vyrobiť.

Postavil som sa a pozrel na Pattona: „Myslím, že vás čaká ťažký rozhovor s ich rodičmi.“

Prebehol si jazykom po zuboch a výdatne si odplul. „Andy, vezmi auto naspäť na stanicu. My si vystačíme s mojím.“ Mladík odtrhol oči od dvojice na zemi. V jeho tvári sa miesilo zdesenie a fascinácia. Momentálne presahovalo to druhé. Tupo prikývol a obzerajúc sa ponad plece, vzdialil sa naspäť tam, odkiaľ sme prišli. Zakrátko sa ozvalo auto a pomaly sa stratilo v šume píní. Patton odkiaľsi vytiahol fajku a začal si ju skúsenými pohybmi napchávať.

Veľavravný pohľad zapichol do doktorových očí. Ten si zložil okuliare a začal ich čistiť vreckovkou. Vedel som si ho predstaviť, ako to robí vo svojej ordinácii v rovnakej pruhovanej košeli, akú má teraz, a s rovnakým znepokojeným výrazom v tvári, ktorý doktorom tak svedčí. „Neviem, prečo si ma sem vlastne zavolať, Jim,“ ozval sa napokon, s pohľadom skloneným k svojim rukám. Keď sa mu zdali sklá dosť čisté, nasadil si okuliare naspäť na nos. „Nepoviem ti nič, čo by si sám nezistil. Je to neuveriteľne presná robota. Z hľadiska medicíny. Z iného hľadiska... Postavy nie sú symetrické, tak ako by som to od sochy očakával.“ Doktor ešte otvoril ústa, ale rozmyslel si to a hneď ich zavrel. Niekoľkokrát zamyslene pohol sánkou zo strany na stranu a poškrabal sa na suchom líci.

Teraz sa obaja pozerali rovnako veľavravne na mňa. Bol som ticho a trochu sa potil, ale nie kvôli teplu. Nakoniec sa slova chopil opäť Patton, teraz už s pripálenou fajkou v ústach. „Viete o niečom, čo by bolo schopné tohto?“

„Nie,“ zložil som si klobúk a utrel chrbtom ruky mokré čelo. Moje vlasy bez pigmentu, ktorými som obvykle ľudí šokoval, sa popri kamenných milencoch celkom minuli účinkom. „O ničom podobnom som nikdy nepočul. Ak nerátame rozprávky o baziliškoch alebo medúze.“

Doktor si krátko obzrel špičky topánok, aby zakryl úškrn. Pattonova tvár sa vôbec nezmenila. Ďalej bafkal z fajky. „A...“ začal opatrne. Neplánoval dokončiť.

„V žiadnom prípade,“ pokrútil som hlavou. „Sú to len táraniny. Baziliškovia sú len zvieratá. Keď sa im do cesty pripletie človek, neurobia z neho záhradnú dekoráciu. Skrátka ho zožerú. A medúza je iba fikcia. Ak by niečo také existovalo, určite by som o tom vedel.“

Doktor sa zatváril znechutene a tentoraz sa to nesnažil skrývať: „Iste. Určite by ste o tom vedeli a mali by ste aj odhad ceny.“ Patton ho okamžite utíšil pohľadom. Doktor opäť

zamyslene pohýbal sánkou a oznámil, že počká pri aute. Prívetivé hnedé oči šerifa ho vypevádzali, až kým sa im nestratil v lese. Potom sa obrátili opäť na mňa. Ja som si medzitým vytiahol cigaretu a sako si prehodil cez plece. Patton premeral moju výzbroj a kútikom úst vypustil dym.

„Neviem, ako to chodí u vás v meste, ale nám zbrane nikdy nebolo treba.“ Zahryzol do fajky a siahol do puzdra. Pomaly pritom kráčal k jazeru a zastal, až mu voda omývala špičky hnedých poltopánok. Natiahol ruku so štyridsaťpätkou ku mne, rukoväťou napred. Tiež som sa postavil bližšie k vode a zobral si jeho zbraň. Bola príľahká. Keď som pozrel do bubna, pochopil som, prečo. Nebol v nej jediný náboj. Neubránil som sa úsmevu.

„Tuto si ľudia chodia oddýchnuť,“ pokračoval pomaly. „Zabudnúť na všetok stres a byť s rodinou, alebo si proste užívať leto. Väčšinou riešime iba formality. Najväčší zločin za posledných päť rokov bol rozbitý výklad v obchode s dámskymi plavkami. Niektorým ľuďom sa zdali príliš vyzývavé.“ Pozrel sa na mňa a dramaticky rozšíril oči: „Museli sme poslať po policajnú pásku. Použili sme celých desať stôp. Urobilo to na ľudí dojem.“

Mlčky som fajčil a rozmýšľal, kam zahodím zvyšok cigarety. Nechcel som pokaziť tú dokonalú trávu.

„Minulý rok tu miestne dievča ktosi prešiel autom,“ chytil sa Patton opäť slova. Tentoraz už vážnejším tónom. „Chvíľu sme sa snažili, ale jej matka odmietla pitvu a z vyšetrovania tiež nebola príliš nadšená, tak sme to zabalili. Bolo to na jeseň, po sezóne. Kšeftov sa to ani nedotklo.“

„Omietla pitvu?“ opýtal som sa a fajčil už takmer iba prázdnou prsty.

Prikývol. „Dievča bolo jej manželka. Tie dve si nikdy príliš nerozumeli.“

„A mala alibi?“

Sucho sa zasmial: „Dočerta, Orchard, vy máte ale hubu.“ Odplul si a potiahol z fajky. „V meste vás musia milovať. Zabijak príšer, detektív... Nie ste náhodou aj inštalatér? V poslednej dobe mám menšie problémy s tlakom v studni.“

„Skúste vymeniť tesnenie,“ odvetil som a zahasil ohorok prstom. Potom som ho založil naspäť do krabičky.

„Skúsil som,“ odvetil, „a mala. Bola vtedy na večierku v miestom hoteli. Môžem vám tam, mimochodom, vybaviť izbu, nech sa nemusíte hneď vracieť naspäť.“

„Väčšinou stihnem položiť aspoň pár otázok, kým ma vyhadzujú.“

„Sám ste povedali, že neviete, čo by to mohlo byť. Navyše, ešte nie je koniec sezóny. Ak sa niekto ako vy začne motať po okolí, ľudia to iba vyplaší a mňa dostanete z úradu.“ Významne sa na mňa pozrel. „A mne sa v mojom úrade páči. Na prácu som už starý.“

Môj medailón mi pod košeľou mierne poskakoval. Za normálnych okolností by to znamenalo, že je kdesi nablízku vlkolak s prázdny m žalúdkom. Vedel som, že na tomto mieste to nebude také jednoduché. „Ide ma zabiť za pohárikom,“ povedal som. „Ak ma na jeden pozvete, tak zajtra vypadnem.“

Patton iba ticho prikývol a vyklepal fajku do jazera, akoby tam bolo iba na to. Potom sa, na svoju postavu až prekvapivo pružným krokom, pustil naspäť k autu. Našli sme pri ňom doktora, ako sa opiera o kapotu a nervózne sa hrá s klobúkom. Keď nás zbadal, nasadil si ho a nastúpil. Ja som sa viezol vzadu, za bezpečnostnou mrežou. Príliš mi to nerezalo, ale doktor sa zdal byť veľmi spokojný.

III.

Keď sme po nekonečnej jazde zastali pred stanicou šerifa, bolo už takmer sedem hodín. Obloha sa medzitým vyjasnila a mne sa na chrbte pomaly rozrastal mokrý flak. Slnko sa

vznášalo ešte hodný kus nad obzorom, a len veľmi pomaly sa farbilo dočervena.

„Kedy sa konečne zastavíš v ordinácii?“ opýtal sa doktor, keď vystupoval.

Patton sa iba usmial: „Na čo by som tam chodil?“

Krepp iba pokrútil hlavou a krivo sa zazubil, akoby ešte stále nevedel, ako presne sa to robí.

„Pätnásť rokov, Jim,“ pohrozil prstom. „Pätnásť rokov od poslednej prehliadky. Možno ti to pripadá vtipné, ale môžeš mi veriť, že je to iba hlúpe.“

Šerfi iba pokrčil plecami a podal doktorovi ruku. Potom vošiel do stanice.

Show vo výklade už skončila. Patton sa chopil telefónu a vybavil mi ubytovanie v hoteli U Indiánovej hlavy. Sadol som si do auta a pustil sa smerom, odkiaľ som prišiel pred pár hodinami. Na konci rastúceho bulváru som odbočil na sever do ulice bez vývesky. V serpentínach sa dvíhala nad jazero a poskytovala tak drahým vilám, čo ju lemovali, výborný výhľad. Väčšina z nich boli klasické horské chaty s obrovskými oknami a kamennými základmi.

Kým som vyšiel na vrchol, bol som opäť v lese. Dvojprúdová cesta sa hnala pomedzi pínie v ostrých zákrutách a ja som v nich musel vždy natfčať hlavu takmer až na predné sklo. Za poslednou ma čakal hotel U Indiánovej hlavy – nízka budova, štýlom takmer totožná s chatami, čo som minul cestou. Vysoké okno na priečelí teraz odrážalo ostré západné slnko a terasa vpredu sa pomaly plnila ľuďmi a personálom v uniformách so strapcami ako z westernu. Na malom kúsku anglického trávniku pred vstupom sa vynímal gýčový Indiánsky totem. Zaparkoval som medzi autami, pri ktorých môj Chevrolet vyzeral ako čosi, čo človek zabudol na dlhý čas na povale. Vystúpil som a svižným tempom sa pustil dnu. Nedostal som sa však ani k recepcnému pultu. Už pri dverách

ma čakal hotelový poslíček s kľúčom v ruke. Dal som mu jeho dolár a šiel radšej rovno do izby.

Po vlašnej sprche a niekoľkých cigaretách som sedel v mäkkom župane na posteli a tupo sa díval do korún stromov. Medailón mi na krku zlovestne vibroval. Mal som pocit, akoby som plával v prihlbokej vode, na ktorej dno nevidím. Myšlienky mi voľne prúdili hlavou a na moje vlastné prekvapenie sa až pričasto vracali k Pattonovmu prázdnomu revolveru. Napadlo mi, že tomu môjmu to nikdy nehrozí. Zo zamyslenia ma vytrhol telefón. Ozval sa v ňom energický ženský hlas: „Vy ste ten Orchard?“

Povedal som, že som.

„Moje meno je Muriel Berrantová. Chcela by som sa s vami stretnúť. Máte čas dnes večer?“

„Musím ešte niečo vybaviť.“

Chvíľu bola ticho a mal som pocit, že premýšľa. „Dobre, dnes večer budem v jachtárskom klube. Zastavte sa hneď, ako to bude možné.“

„V poriadku,“ odvetil som a počul už iba zaklapnutie slúchadla.

Bolo pred pol deviatou. Ružové svetlo rýchlo mizlo z izby a všetko sa ponáralo do šera. Pripálil som si ešte jednu cigaretu a obliekol sa. Povedal som si, že si svoj pohárik dám až v jachtárskom klube v spoločnosti toho zvučného hlasu.

Päť dolárov som mal už pripravených v dlani. Keď som si ňou potriasol s chlapcom pri hlavných dverách, rozžiaril sa.

„Robíš tu už dlho?“ opýtal som sa stojac tesne pri ňom. Vyvádzalo ho to z miery.

„Hej. Vyše roka.“

„Poznáš nejakú Elly?“

Sklopil zrak, ale iba na chvíľu. „Hej. Je tu s rodinou. Tancovala na večierkoch.“

Chvíľu som ho pražil pohľadom a trochu aj svojím dychom.

„Mala nejakého šansóna, ale jeho som nepoznal,“ dodal napokon. „Iba občas mi dal zopár dolárov, aby som im...“ miesto zvyšku vety si prečistil hrdlo. „Vy nie ste poliš, že?“

Povedal som, že nie.

„Niekedy som im odomkol kotolňu v západnom krídle. Chápete.“

„Chápem,“ prikývol som. „Teraz ju odomkneš mne.“

Rýchlo siahol do vrecka a vytiahol z neho kľúč na pokrivenom krúžku. Zobral som ho a vrátil sa dnu. Väčšina ľudí práve večerala, takže si ma nikto príliš nevšimol, keď som rýchlym krokom prešiel cédom obloženú vstupnú halu so skleneným lustrom a zamieril dole schodmi. Chodba sa tu výrazne zúžila a ubudlo svetla. Cestou do západného krídla som míňal pootvorené dvere, z ktorých voňala čistá bielizeň alebo smrdel chlór. Niekoľko žien v rovnošatách si ma všimlo, ale mal som pocit, že to pre ne nebolo nič nezvyčajné. Pochyboval som, že bola Elly výhradným používateľom poslíčkových služieb.

Nakoniec som našiel dvere, ktoré som hľadal. Bola to malá, zaprášená miestnosť s policami s náradím na jednej a kotlom na druhej strane. Nebola ničím zaujímavá ani prekvapivá. Iba tým, že sa jeden jej roh skrýval za starým ružovým závesom. Pach, ktorý tu vládol, mi bol až príliš povedomý, a nemal s kúrením veľa spoločného. Okrem neho tu bolo cítiť ešte doznievajúcu arómu vonnej sviečky – orgován a egreše.

Rozhrnul som záves a díval sa na široký matrac na zemi. Prikrývky na ňom vyzerali, napriek očakávaniam, čisté. Asi to pomáhalo obchodom. Na stene pri matraci bolo nalepených niekoľko gýčových plagátov a na drevenej debničke ležal popolník a vonná sviečka. Bolo to ešte dokonalejšie ako *Cheek Point*. Narýchlo som sa obzrel okolo, ale bolo mi jasné, že tu nič nenájdem. A aj to, že ak tu niečo nájdem, tak to bude niečo, čo som vôbec nájsť nechcel. Pod policou som obja-

vil iba niekoľko prázdnych cigaretových škatuliek a ešte viac prázdnych fliaš. Napokon som zahrnul záves, zamkol a vrátil sa do hotelovej haly. Kľúč som nechal vo dverách.

Keď som vychádzal z hotela, kútikom oka som zachytil čosi lesklé v ružovom kríku pri schodoch. Zohol som sa a strčil ruku medzi trnité výhonky. Poslíček, čo prichádzajúcim hosťom s úsmevom otváral dvere, sa na mňa díval s neskrývaným záujmom. Keď sa mi potom v doškrabanej ruke objavila vyblednutá strieborná lodička, jeho záujem sa ešte zvýšil. Odkašľal som si a strčil si topánku do saka. Potom som sa pobral k autu a zamieril naspäť do mesta.

Na úzkej ceste obklopenej lesom už bola tma. Opäť som vystrkoval hlavu do zákrut a odhadoval, kedy zase uvidím chaty s výhľadom na jazero. Miesto toho som uvidel štíhly chrbát krívajúcej postavy na kraji cesty. Dievča na sebe malo ľahké letné šaty a od zimy si tuho zvieralo ruky na hrudi. Dupol som na brzdu a vystúpil.

Vzduch okolo sa náhle ochladil.

„Hej!“ zakričal som, ale neotočila sa. Nestihol som urobiť ani dva kroky, keď som za sebou začul rýchlo sa približujúce auto. Oslepila ma dvojica svetiel a motor hlučne zareval len pár stôp odo mňa. Ozval sa tupý náraz, nasledovaný rinčaním skla, a na chvíľu to vyzeralo, akoby od nárazníku auta odleteli iba tie biele šaty.

Veľké tmavé auto prudko zastavilo. Vystrčila sa z neho silueta muža a rukou si bolestne pridržiavala tvár. Kontrolovala svoje dielo. Rozbehol som sa k dievčaťu a spod saka vytrhol automat. Skôr, ako som sa však stihol priblížiť, bola preč. Aj tmavé auto bolo preč. Iba môj medailón divoko poskakoval na retiazke.

Chvíľu som tam stál a díval sa na prázdny asfalt. Miesto, na ktorom bola ešte pred chvíľou kaluž krvi, ostalo celkom prázdne. Ostal po ňom iba ľadový pocit, ktorý sa mi plazil po chrbte. Mal som chuť na škótsku.

IV.

Napokon som nastúpil naspäť do auta a pomaly vyrazil k jachtárskemu klubu. Len čo som sa priblížil k jazeru, medailón sa opäť prebral. Tentoraz som sa však sústredil na dav postávajúci na širokom osvetlenom móle. Miestna smotánka sa od tej, ktorú som poznal z L.A., vo veľa veciach nelíšila. Tu však mala väčšina mužov miesto kvalitných oblekov námornícke uniformy a miesto klobúkov kapitánske čiapky. Ženy sa okolo nich prechádzali v lesklých večerných šatách, s drobnými kabelkami, veľkými tak na rúž a menší revolver.

Zaparkoval som o mólo ďalej, kde bolo trochu menej svetla a narýchlo si upravil sako. Príliš to však nepomohlo, a tak si ma recepčný premeriaval so zdvihnutým obočím, keď som sa ho pýtal na Muriel Berrantovú. Sadol som si do kresla pri vstupe a čakal. Spoza stien sa práve ozývalo naliehavé bubnovanie Bennyho Goodmana. Zakrátko sa pridali trúbky a trombóny. Muriel sa vo dverách objavila až pri treťom refréne.

Vedel som, že je to ona. Stačil mi na to jediný pohľad.

Mohla mať okolo tridsiatky. Žiarivé blond vlasy jej nepokojne ležali na holej šiji a oči mala číre ako ľad. Fialové šaty, ktoré mala oblečené, sa zdali byť ľahšie a priesvitnejšie ako vzduch, ale ani pri najväčšej snahe sa mi pod ne nepodarilo prekĺznuť pohľadom. Chrbtom ruky si chladila rozpálené líca a čelo. Hoci bola zadýchaná, držala si na tvári pokojný a prívetivý úsmev.

Keď sa priblížila, odrazu som sa cítil, akoby som tam stál v pyžame. Podala mi ruku. Bola studená a suchá ako porcelán, nie však taká bledá.

„Pani Berrantová?“

„Slečna,“ blysla na mňa modrými očami. „Poďme von, lebo sa tu uvarím.“

Podržel som jej dvere a venoval úsmev recepčnému. Vyšli sme medzi skupinky kapitánov a ich obdivovateľiek, ktorým sa sála tiež zdala priteplá. Postavili sme sa ďalej od ostatných a moja spoločníčka vytiahla perleťovú tabatierku. Ponúkla ma drobnými hnedými mini-cigaremi so zlatým prúžkom. Jednu som si zobral.

Keď okolo seba pomaly rozfukovala prvý oblak dymu, s preloženými rukami si ma premerala. „Tak vy ste ten nechválne známy Christopher Orchard – zabijak príšer.“

Neodpovedal som, miesto toho som skontroloval plameň na mini-cigare.

„Priznám sa, že som čakala kohosi staršieho. S vašou povestou... Vy môžete mať tak tridsaťpäť.“

„Tak nejako,“ odvetil som. „Nevedel som, že sa moja povest' rozšírila až sem.“

„Kdeže,“ pokrútila hlavou. „Často chodievam do L.A. Tam sa o vás dosť hovorí. Nie však príliš v dobrom.“

„V mojom fachu nie je najjednoduchšie udržať si fanúšikov.“

Krátko sa nad tým zamyslela a pohľadom zamierila kamsi nad hladinu. „Zrejme je to tak,“ usúdila napokon. „Ale aj zlá reklama je reklama – ako sám vidíte.“

Zodvihol som obočie, podobne ako recepčný pred chvíľou: „Ak si ma chcete najať, slečna Berrantová, môžem vás ubezpečiť, že ani kvôli zlej reklame nedávam zľavu.“

Uškrnula sa, stále hľadiac kamsi do tmy nad jazerom. „O tom ma nemusíte ubezpečovať. Koľko ma to bude stáť?“

„Dvadsaťpäť na deň plus výdaje. Päťsto za dokončenie práce.“

„Dokončením zrejme myslíte to železo, čo nosíte na opasku, je tak?“ Inštinktívne som si opravil cíp saka, ktorý mi mal revolver zakrývať. Zistil som však, že bol v poriadku. „Nebudte smiešny,“ mávla rukou. „Ten váš nablýskaný kvér so striebornými guľkami je hádam známejší ako vy sám.“

Nervózne som sa usmial. Keď som sa pri tom pristihol, hneď som s tým prestal a radšej si potiahol z minicigary.

„Počuli ste už čosi o tej veci, čo sa stala mojej dcére pri hoteli?“ opýtala sa a náhle do mňa zapichla svoj bledý pohľad.

„Nevedel som, že to bola vaša dcéra,“ odvetil som. „Na dospelú dcéru vyzeráte primladá.“

„Netrepte,“ zamračila sa a prudko vyfúkla vejár dymu. „Určite viete, že nebola moja. Keď umrel jej otec, celý rok na mňa ľudia zazerali, akoby som ho zabila sama. A potom, ako ju našli ležať na tej ceste... Celé sa to začalo znovu.“

„To sa dalo čakať,“ skonštatoval som najvecnejším hlasom, aký som mal po ruke. „Odmietli ste vyšetrovanie. To sa nerobí, keď vašu dcéru zrazí auto. Ani keď je nevlastná.“

„Ale prosím vás,“ pozrela na mňa, akoby som sa jej snažil predať poistku. „Najskôr to bol len nejaký opilec, čo išiel domov z večierka. Ako by ho podľa vás Patton našiel? Niekedy mám pocit, že nevie nájsť vlastné nohavice. Iba by sa o tom hovorilo dlhšie. A verte mi, že mi čosi také vôbec nechýba. Toto je malé mesto.“ Rozhliadla sa okolo seba, akoby sa snažila uistiť sa o tom, čo hovorí. Skupinky pred vchodom vypúšťali do vzduchu svetlé obláčiky dymu a ticho sa smiali. Slova v sále sa teraz chopil Bing Crosby a svojím pokojným barytónom oznamoval, že má plné vrecká snov.

„Ide o ten prízrak, pravda?“ opýtal som sa napokon.

Opäť sa na mňa pozrela. Cítil som to až kdesi v žalúdku. „Odkiaľ ste... Vlastne, je to jedno.“ Odhodila ohorok kamsi do tmy, prepletla si ruky na hrudi a nadula sa ako kohút. Snažil som sa pozerieť, kam sa patrí. „Viete s tým niečo urobiť?“

„Podľa toho, čo,“ vzdychol som si.

„Niečo hodné päťsto dolárov.“

Pokrútil som hlavou a prišliapol svoj ohorok: „Nie je to také jednoduché. Strieľať na prízrak je ako strieľať na oblaky. Ak sa ho chcete zbaviť, musíte na to ísť inak.“

„Chcete povedať, že má Jenn nejaké nevyrovnané účty?“

„Zrejme,“ odvetil som. „Aj keď to nemusí byť vždy tak. Obávam sa, že na váš problém nie je príliš veľa riešení. Možno by ste mohli znova otvoriť vyšetrovanie.“

„Dočerta, Orchard,“ zamračila sa a mávla rukou. „Chcem, aby ste ma zbavili prízraku, a vy mi hovoríte, nech si na to zavolám políciu? Myslela som, že toto je vaša parketa. Viete mi vôbec nejako pomôcť, či nie?“

„Iste. Pri hoteli som našiel striebornú lodičku. Nechýba vám náhodou?“

Tvár sa jej vôbec nezmenila. Iba som mal pocit, že jej oči sú o čosi pichľavejšie.

„Ako som povedal – nie je to také jednoduché. Prečo vám na tom tak záleží?“

Prekvapene rozťahla oči: „Žartujete? Dočerta, určite musíte vedieť, aké to je, keď sa o vás hovorí poza váš chrbát. Netvrďím, že to nie je tragédia, ale nebudem vás ani presviedčať o tom, že som Jenn nejakou obzvlášť milovala. Nezaslúžila si to, ale čo sa stalo, stalo sa. Chcem to mať už skrátka za sebou.“

Opravil som si klobúk, hoci to vôbec nebolo nutné. „Uvidím, čo sa s tým dá robiť,“ povedal som, ale nezдалo sa, že by jej to stačilo. „Ak na niečo prídem, ozvem sa.“

Sklamane si povzdychla a zvrtila sa na opätku. Z nejakého dôvodu som mal pocit, že som ju urazil. Ticho som sledoval jej pružnú postavu, ako sa vzdaluje. Až príliš pozorne. Mal som už sakramentskú chuť na škótsku.

V.

Vrátil som sa k autu a pustil sa dole bulvárom okolo stanice šerifa. Ľudia sa hromadili v baroch a podnikoch a užívali si teplý večer. Pokračoval som po ceste s výhľadom na jazero tak ako popoludní. Tmavá hladina vyzerala ako škvrna atra-

mentu. Pavučina jasných svetiel natiahnutá na brehu sa na nej vlnila a rozpadávala na desiatky iskier. To bolo ešte predtým, ako vydali príkaz na zhasínanie. O chvíľu som sa stratil v lese. Svetlá som nepotreboval, v tme som videl lepšie ako cez deň.

Keď som zastal na konci cesty, sedel som ešte chvíľu v aute. Vzduch tu bol príjemnejší a jediné, čo som počul, bolo šumenie vody a listov. Zložil som si sako a vystúpil. Prezeral som si topánku, ktorú som našiel pred hotelom. Musela byť v tých kríkoch už nejaký čas, pretože stratila skoro všetok lesk. Užíval som si vietor bez prímеси horúceho asfaltu a benzínu. Premýšľal a čakal. Nie však pridlho.

Asi o polhodinu mi na nohy dopadol široký pás žltého svetla. Sledoval som, ako sa zužuje, až sa napokon zastavil a zmizol. Motor zhasol a počul som buchnúť dvere.

„Čosi mi hovorilo, že vás tu nájdem,“ ozval sa Patton a zastal vedľa mňa. Spolu sme sa dívali na temný horizont. S tým rozdielom, že ja som rozoznával každý detail.

„Mne zas, že ma tu budete hľadať.“

Usmial sa, siahol do zadného vrečka a vytiahol ošúchanú ploskačku. „Ako sa vám páči *U Indiána*?“

„Tá izba je väčšia ako môj byt,“ zdôveril som sa. „Odkiaľ sa tu vzala žena ako Muriel Berrantová?“

Ticho sa zachechtal a podal mi ploskačku. Zavoňal z nej burbon. „Pozvem vás na drink, ak zajtra pôjdete.“

Zobral som mu ju z ruky a odpil si. Nebola to škótska, ale príliš som neohrňal nosom. Keď mi štiplavá chuť uvoľnila jazyk, začal som ho opäť používať: „Tak odkiaľ?“

„Los Angeles.“

„Spoznal som to podľa prízvuku, ale chvíľu mi to trvalo. A čo jej manžel?“

„Bob bol miestny boháč,“ odvetil Patton a v každej slabike dával najavo, že o tom nechce hovoriť. Zrejme však pochopil,

že sa tomu nevyhne. „Zomrel pred pol druhu rokom. Celkom by sa vám páčil.“

„Zdá sa, že si ženu celkom dobre zaopatril. V čom podnikal?“

Teraz si z burbonu dal Patton. Sykol a odpľul si. „Ech, Orchard. Načo sa v tom vrtate? Určite viete, že to nedopadne dobre.“

„To bude tým čistým vzduchom.“

Pokrútil hlavou a podal mi pitie. „V ničom. Nejaký čas bol na ulici. Potom sa zrazu ukázal s plnými vreckami peňazí. Vraj dedičstvo.“

„A ďalej?“

„Našiel si ženu,“ hovoril šerif pomaly a každé slovo doplnil mávnutím ruky, „usadil sa a narodila sa mu dcéra.“

„Jenn.“

„Presne tak,“ prikývol a prevzal si o čosi ľahšiu ploskačku.

„Jeho žena zomrela,“ rozprával som teraz ja, „a našiel si krásnu mladú blondínu, ktorá prišla na sezónu z L.A. a už tu zostala.“

Patton iba prikyvoval díval sa kamsi do tmy. „Chcela, aby ste sa postarali o Jenn? Teda o ten... Prízrak?“

Prikývol som.

„A viete to nejako zariadiť?“

„To ešte neviem,“ odvetil som. „Zrazil ju tmavý Buick, štyridsiatka. Neviete o niekom, kto má také auto? Je drahé a dosť nápadné.“

Po prvý raz som na jeho tvári uvidel prekvapenie: „Ako to, dočerta, môžete vedieť?“

„Videl som to cestou z hotela. Jenn, krívajúcu na kraji cesty, a auto, čo ju zrazilo.“ Patton sa na mňa zachmúril. „Nebola to žiadna pilecká nehoda. Môžete mi veriť,“ dodal som.

„Tomu som veril dávno predtým, ako ste sa tu ukázali,“ usmial sa na mňa odrazu až nečakane prívetivo. „Ale vaše svedectvo na súde príliš neobstojí.“

„Toho som si vedomý. Len som myslel, že by ste to mali vedieť. Čo tam robila sama uprostred noci?“

„Išla z večierka.“

„Sama?“

„Jej spoločník bol vtedy indisponovaný,“ vysvetľoval Patton zahrkaním ploskačky. „Navyše sa aj pohádali, tak išla sama.“

Urobil som niekoľko krokov k vode. Medailón sa ešte viac rozvibroval. „Prečo ste ma sem vlastne zavolali?“

„Dobre viete, prečo,“ povedal Patton. „Ostal stáť na svojom mieste s poloprázdnu ploskačkou. „Budeme sa takto naťahovať ešte dlho? Pýtam sa len kvôli tomu, či si mám napchávať fajku.“

„Väčšina ľudí, ktorí si ma zavolajú, potrebuje viac ako jednoduché *neviem*. Vám to, však, zdá sa, úplne stačí. Odkiaľ o mne vlastne viete?“

Patton mykol plecami a začal sa venovať spomínanej fajke: „Spomínal vás Andy. Keď sa mu zjavila tá vec na ceste, bol z toho chudák celkom vedľa.“

„Prečo?“

„Pretože to on mal Jenn v ten večer odvieť domov. Miesto toho sme ho iba odniesli k najbližšej posteli, nech sa vyspí z opice. Pozrite, Orchard, vy ste vraj v tom, čo robíte, celkom dobrý. Ak neviete, čo to mohlo byť, tak je to iba dobré znamenie. Určite lepšie, ako keby ste mi povedali, že mi tu po lese pobehuje nejaké to vaše monštrum.“

„Ešte som to celkom nevylúčil,“ uškrnul som sa.

Párkrát si potiahol a tabak sa rozohorel. „Tak to rýchlo vylúčte, nech si môžem ísť ľahnúť.“

„Viete niečo o tých dvoch?“

„Nie viac, než som už spomínal. Chlapec tu bol s rodinou,“ zamyslel sa a s fajkou v ústach to vyzeralo neuveriteľne presvedčivo, „rovnako aj dievča. Bývali U Indiána. Tam sa zrejme spoznali. Ona prišla niekedy minulý mesiac a už dva

týždne z nej bola tanečná hviezda. Nezmeškala jediný večierok. Raz som ju videl v jachtárskom klube. Bolo to na neuverenie.“ Chvíľu na mňa len tak pozeral, a potom zodvihol zvedavo obočie. „Tak čo? Pomohlo vám to?“

„Ešte neviem,“ odvetil som a pobral sa cestou k dvojici milencov. „Ešte sa tu poobzerám.“ Patton mlčal. Začul som, ako si sadá na vrzgajúcu kapotu svojho auta.

O chvíľu som stál v mäkkej tráve a dýchal výraznú píniovú arómu. Na dvojici z kameňa sa toho od mojej poslednej návštevy príliš veľa nezmenilo. Iba vyzerali po tme ešte živšie a desivejšie ako cez deň. Rozmýšľal som, čo tu vlastne robím.

Musel som však uznať, že v takúto teplú noc bol *Cheek Point* pre dámsku spoločnosť dokonalejší. Vietor tu fúkal iba od jazera a prinášal tak osviežujúcu vôňu vody. Jasné nebo sa rozpadalo na čiernej hladine, olemovanej korunami stromov. Ich konáre sa iba nebadateľne kývali zo strany na stranu. Premýšľal som, koľkokrát tu asi takto ležala Muriel Berrantová.

Prechádzal som sa po tej pohodlnej tráve a fajčil. Asi v trištvtine cigarety som pod podrážkou čosi ucítil. Môj medailón sa okamžite roztancoval. Zohol som sa a zodvihol malú plochú fľašu. Etiketa bola staršia a veľa z nej už neostalo, ale ozdobné GIN uprostred bolo ešte stále zreteľné. Bola pevne zazátkovaná a na dne sa prevaľovala perla. Mal som pocit, že v jej vnútri sa vlnil horúci vzduch. Odložil som si cigaretu do úst a otvoril ju. Nebol to najmädrejší nápad.

V ruke mi vybuchlo svetlo. Pustil som fľašu a odskočil. Tma ma odrazu obtočila ako had a zovrela, až mi vyrazilo dych. Cítil som, ako sa plazí k môjmu krku. Po nekonečnej chvíli bez nadýchnutia sa mi podarilo nahmatať rúčku mojej štyridsaťpäťky. Vystrelil som bez toho, aby som ju vytiahol z puzdra. Nečakal som, že to pomôže, ale zovretie povolilo. Vykĺzol som a cúvol, až som bol po členky vo vode. Vzduch

predo mnou sa víril v slučkách okolo neforemnej tmavej postavy.

Hoci som v ruke držal zbraň, netušil som, na čo mám strieľať. Namieril som ju na nejasný dymový obrys, ale nestlačil spúšť. Neveril som, že by som tým niečo dokázal. Obrys vyrazil oproti mne. Náraz ma hodil do vody a odrazu všetko stíchlo.

Bolo to to posledné, čo si z tej noci pamätám.

VI.

Preberal som sa pomaly, pretože mi svetlo nedovolilo otvoriť oči. Ruku som mal ako z olova, ale po istom snažení som si prikryl tvár a pomaly oči rozlepil. Ležal som. Navyše v posteli. Hoci nie práve najlepšej, pretože ma na chrbte otláčali pružiny. Pri každom nádychu som mal pocit, že mi ktosi veľmi ťažký sedí na hrudi. Začul som zvuk otváraných dverí, kroky a napokon známy hlas: „Vidím, že už ste hore.“ Iste mal jeho majiteľ na sebe pruhovanú košeľu a tváril sa znepokojene.

Zmĺkol, ale ticho mi hovorilo, že doktor chce ešte čosi povedať, len nevie ako. Odhodlal sa, až keď som sa posadil. Podržel ma, kým som si neprehodil nohy cez okraj postele a nezaprel sa o podlahu. Zistil som, že som bosý.

„Je zázrak, že žijete,“ začal opatrne. „Jim vravel, že ste boli pod vodou nejakých päť minút, kým vás konečne našiel ležať na dne ako kameň. Keď vás vytiahol, mali ste plné pľúca vody. Ale nejakým zázrakom ste to všetko sami vykašľali.“

Zložil som ruku z očí a zaostril na doktorovu tvár. Mal som napoly pravdu. Košeľu vymenil, výraz však nie. Sedel som v malej ordinácii s bielymi skrinkami a drahým javorovým stolom pod oknom. Hoci boli žalúzie zatemnené, slnko, čo sa pomedzi ne predieralo úzkymi škárkami, naplnilo miestnosť svetlom. Obzrel som si vitríny s hnedými fľaštičkami, ako naschvál vyrobenými v rôznych veľkostiach a tvaroch.

„Nepočul som o žiadnom človeku, ktorý by niečo také prežil,“ skonštatoval, ale vyznelo to skôr ako otázka.

„Ani nebudete,“ odvetil som s pohľadom upretým na žlté linoleum. „Žiadny človek by to neprežil. Nemáte cigaretu?“

Išiel po tabatierku, ktorá ležala na stole. Pripálil mi. Sám si nedal.

„Kde mám zbraň?“

„U Jima v kancelárii. Ja tu také veci nepotrebujem.“

„Iste. Ťažko chorý pacienti by si mohli o vašich metódach pomyslieť svoje,“ uškrnul som sa.

Oprel sa o stôl a pokrútil hlavou. „Je dobré, že nestrácate zmysel pre humor,“ povedal kyslo. „Čo ste tam s ňou dočerta robili? S takým kanónom môžete niekoho zabiť omnoho ľahšie, ako si myslíte.“

„Preto ho nosím, pán doktor,“ oči ma už tak neboleli, a tak som ich zodvihol od podlahy. „Akurát mi bol tentoraz celkom nanič.“

Môj spoločník sa na mňa díval pohľadom niekoho, kto už počul každú jednu výhovorku na svete. „Pochybujem, že iba tentoraz. Doktorujem už dvadsať rokov, pán Orchard, ale nikdy som žiadneho vlkolaka, ani upíra, ani nič podobné nevidel.“

„Oni väčšinou dovoľenkujú vo väčších mestách.“

Pokýval sánkou zo strany na stranu a mykol plecami. „Sako a klobúk máte vedľa, pán Orchard. Ak už nič nepotrebujete, nebudem vás zdržiavať.“

Pomaly som sa postavil. Podarilo sa mi to na prvý pokus. „Predsa by som ešte čosi potreboval,“ povedal som a zapol si vrchné gombíky na košeli. „V kríkoch pri hoteli som našiel striebornú lodičku. Menšie číslo. Zdá sa, že tam ležala nejaký čas. Neviete náhodou, komu patrí?“

Zamračené čelo odrazu vystriedal prekvapený výraz. Nebola to reakcia, ktorú som očakával. „Uľahujete si zo mňa?“

Tentoraz som sa zatváril prekvapene ja. „Nie,“ odvetil som „Ozaj som ju našiel.“

Rýchlo sa zvrtol a obišiel stôl. Odomkol spodnú zásuvku, presne tú, v ktorej zvyknem ja držať škótsku, a po chvíli vytiahol na stôl zložku s fotkami. Veľmi dobre som ich spoznával. Mladé dievča ležalo neprirodzene skrútené na drsnom asfalte. Okolo nej sa rozlievala tmavá lesklá škvrna a presakovala bielymi letnými šatami. Jedna noha bola bosá a na druhej bola obutá strieborná lodička, presne taká, akú som mal v aute.

Vyšiel som z ordinácie bez jediného slova. Zobral som si z vešiaku svoje veci a zamieril na stanicu šerifa.

VII.

Bez auta to bol kus cesty. Mohlo byť okolo jedenástej pred obedom. Po oblohe sa pomaly posúvala skupinka tmavých oblakov a pomedzi ne presvitalo ostré slnko. Dnes som mal golier mokrý okrem potu aj od drobných chladivých kvapôčok dažďa. Trvalo mi skoro polhodinu, kým som sa zorientoval, našiel široký bulvár s kaviarňami a stanicu na jeho konci. Stál pred ňou aj môj Chevrolet.

Show bola opäť v plnom prúde, ale dnes som sa ňou nezdržiaval. Vošiel som dnu a upútal na seba niekoľko pohľadov. V okamihu sa ma chopil Andy, opäť dokonale predpisový. Povedal som, že hľadám Pattona, a tak sme sa stratili v jeho kancelárii skôr, ako som stihol svojou prítomnosťou pokaziť predstavenie vo výklade.

Bola to skromná kancelária. Obstojný pracovný stôl s ošúchanými hranami a menší zakladač sa do nej ledva vošli. Na stene oproti viselo niekoľko fotografií, ďakovná plaketa a obrovský vypchatý sumec. Moje zbrane ležali na stolovej doske a hneď vedľa nich stará fľaša od džinu. Korok bol opäť v hrdle a perla na jej dne. Patton sedel za svojím stolom a nerobil celkom nič. Fajka mu visela z úst, ruky mal založené na bru-

chu a oči privreté. Otvoril ich, až keď za nami Andy zatvoril dvere.

Postavil sa a založil si ruky v bok. „No,“ vyfúkol prudko dym, „tak sa vám možno predsa len podarí dodržať váš sľub s odchodom.“

„Už to tak vyzerá,“ odvetil som.

„Myslel som, že je po vás, človeče. Vy teda máte korienok. Doktor neveril vlastným očiam, keď som mu vás doniesol celého mokrého,“ zbežne si ma premeral. „Prišli ste si po svoje železo?“

„Nie,“ pokrútil som hlavou. „Prišiel som vám povedať, že som vyriešil tú vec s Jenn Berrantovou.“

Andy na mňa vypleštil oči tak, že som neveril, že sú ešte jeho. Patton vydal iba hrdelné „hm“ a uznanlivo skrútil kútiky úst nadol. „Už vás to nebude obťažovať,“ dokončil som a šiel si zobrať svoje veci zo stola. „Ak máte ešte ten burbon, mohli by sme sa ísť prejsť.“

Chvíľu panovalo ticho, akoby čakali, že ešte niečo poviem. Nepovedal som nič. Iba som si zobral zbrane a opravil si kloúbúk. Cítil som, ako sa mi lepí na čelo. Pattonovi sa opäť vrátil vľúdny a trochu ľahostajný výraz. Zobral si zo stola kľúče a odišiel z kancelárie. Zakrátko sme už nastupovali do môjho auta.

Vyrazili sme na sever, ale zastali už o pár metrov ďalej, za rohom. Patton sa pohodlnejšie usadil na ľavej strane tak, aby ho neotláčala jeho pištoľ. „Ozaj ste vyriešili tú vec s Jenn na ceste?“ upriamil na mňa svoj nevýrazný pohľad. „Začína to byť senzácia. Každý hovorí o duchovi pri hoteli.“

„Vyriešil. Takmer.“ Sám som sa lepšie uvelebil. Mali sme celkom slušný výhľad na stanicu, šerifa a na parkovisko pred ňou.

„Teraz ma zrejme šokujete nejakou teóriou,“ vzdychol si môj spolujazdec.

„Teóriu mám, ale pochybujem, že vás šokuje.“

„Skúste.“

Na čelnom skle sa objavilo niekoľko kvapiek. Ostré svetlo sa v nich lámalo a hádzalo mi na palubnú dosku drobné odlesky. Sledoval som ľudí v letom oblečení, ktorí prúdili po bulvári. Väčšina z nich sa práve teraz tešila z jemnej studenej sprchy. Dvíhali hlavy so zatvorenými očami a chladili si horúce tváre.

Na druhej strane ulice sa objavil Andy. Vykročil z dverí a zamieril k drobnému sivému kupé. Kútom oka som sledoval Pattona, ale žiadnej výraznejšej reakcie som sa nedočkal. Pripálil si fajku.

„Má so sebou tú fľašu od džinu,“ povedal som a snažil sa neznieť príliš nadšene.

„Je dôležitá?“

„Dá sa to tak povedať.“ Pomaly som vyšiel z uličky na bulvár a pustil sa za sivým kupé. Povedal som si, že v takomto malom meste by si nikto nevšímal, či je sledovaný. Odbočil na dlhú ulicu, ktorá sa vinula okolo jazera. Míňali sme víkendové domčeky so slnečníkmi a skladacím nábytkom.

Kupé sa hnalo slušne rýchlo. Vopred poznalo každú zákrutu a každý výmoľ. Mal som čo robiť, aby som ho nestratil z dohľadu. Patton potichu dymil z fajky, akoby čosi takéto robil každý deň.

Minuli sme jachtársky klub a móla. Spomalil som, pretože áut tu už ubudlo. Andy opäť odbočil, ale tentoraz na udržiavanú cestu medzi rozľahlými domami so skleníkmi a lode-
nicami.

„Ide za Muriel,“ oznámil som, ale ani to na Pattona neurobilo veľký dojem.

„Nie ste na zahodenie, Orchard,“ odvetil. „Tí dvaja si dávajú sakramentský pozor. Sám som to zistil iba nedávno.“

„Keď Jenn zomrela, Muriel bola v tú noc v hoteli, pravda?“

Prikývol a vypustil kútikom úst prúžok dymu: „Viem, čo si myslíte, ale mám svedkov na to, že bol Andy naliaty ako námorník, keď Jenn odišla. Ledva sa držal na nohách. Na druhý deň prišiel s opuchnutou tvárou a očami ako po smrti.“

„Veď práve,“ zamával som prstom vo vzduchu a ďalej prehladával sako kvôli cigaretám. „Čo by ste robili vy s niekým, kto sa takto doriadi na večierku v hoteli?“

Patton neprítomne pokyvoval hlavou: „Zavrel by som ho do izby a šiel sa ďalej baviť. Možno by som ho občas skontroloval.“

„Mal dosť času.“

„Nerád vám to hovorím,“ povedal odrazu omnoho vážnejším tónom, než som očakával, „ale zabúdate na základnú vec. Prečo by to, dofrasa, robil? Nikto ho celý ten čas nepodozrieval, pretože ani nemal prečo. S Jenn boli najobľúbenejším párikom v meste. Ona ho milovala. Čo by tým celým získal? A hovorte si čo chcete, Muriel Berrantová za vraždu nestojí.“

Otvoril som krabičku od cigariet, ale zistil som, že je prázdna. „Jej dedičstvo áno,“ poznamenal som.

„Dofrasa, Orchard, aké dedičstvo?“ zamračil sa a zamával fajkou. „Jenn mala na tých peniazoch rovnaký podiel. A pri nej by mal navyše takmer istotu, že sa k nim dostane. Ako hovorím, celé mesto im už pomaly chystalo svadbu.“

„Tá fľaša od džinu,“ povedal som. Teraz konečne Patton zodvihol jedno obočie, ale hneď ho zase spustil. „Podťe, dofrasa!“ rozkázal odrazu. „Mám z toho zlý pocit.“

Pohli sme sa. Prehnali sme sa po udržiavanej ceste a zastali pred domom Berrantovcov. Keby ma naň Patton neupozornil, tak by som si ho ani nevšimol. Andy totiž skryl svoje kupé za živý plot na príjazdovej ceste. Z ulice ho takmer nebolo vidieť.

Vystúpili sme a Patton sa chopil kľučky na ozdobnej bráne. Zrejme bolo o Muriel známe, že necháva často odomknuté.

VIII.

Vypochoďovali sme po štrkovom chodníku pomedzi neostrihané kríky a mierne prerastený trávnik.

Pred nami stál rozsiahly členitý dom s nízkymi vežičkami a vysokými oknami. Presne taký, aký by človek očakával od niekoho, kto sa rýchlo dostal k peniazom – nápadný a bez vkusu. Viedlo nás k nemu nízke, ale dlhé kamenné schodisko obstúpené olivovníkmi. Vchodu sme sa však vyhli. Úzkym priechodom, ktorý viedol poza dom k jazeru, sme zazreli mólo s terasou na konci a dve postavy.

Muriel ani tentoraz nesklamala. Mala oblečené pruhované šaty so širokými vypchávkami na pleciach a uzulinkým driekom, previazaným stuhou. Gombíky boli vpredu a siahali až pod pás. Asi preto, aby ma zabili. Z rovnakého dôvodu končil lem sukne tesne nad kolenami. Majiteľka ich vydávala na obdiv usadená v ratanovom nábytku na konci móla. Drobná kabelka jej ležala v lone a dokonale ladila s pruhmi na šatách.

Keď nás uvideli, Andy vyletel zo svojho kresla. Kráčali sme bez náhlenia po móle, a tak nemal kam zmiznúť. Trochu som sa obával, že skočí do vody. Keď sme boli dosť blízko, postavila sa aj Muriel. Veľmi pomaly pri tom rozplietla nohy a posunula si slnečné okuliare na špičku nosa.

„Pán Patton, pán Orchard,“ vítala nás s úsmevom. „Dáte si s nami drink?“

Chystal som sa otvoriť ústa, ale Patton ma predbehol: „Burbon.“

Blondína kývla na Andyho a ten sa neisto presunul k malému baru na kolieskach. „Upokoj sa,“ povedala mu hlasom, pri ktorom som si prial, aby hovorila so mnou. „Páni už celkom očividne vedia, že tu nie si na zdvorilostnej návšteve.“

Kývla rukou na dvojicu kresiel oproti sebe a my sme si sadli. Patton viac na ľavú stranu ako na pravú.

Andy pred nás na nízky stolík položil drinky. Okrem nich bola na stole ešte fľaša od džinu. Pozemok bol široký a ohradený hustými stromami až po samú pláž. Z tejto perspektívy sa zdalo, že za nimi už vôbec nič nie je. Človek tu pokojne mohol sedieť celý deň a neuzrieť živú dušu.

Chlipol som si burbonu a sledoval, ako Muriel robí to isté. Patton nechal ten svoj na pokoji, hoci mladík spláchol naraz polovicu pohárika. Díval som sa na iskriace vlny pod nami a nechal sa nimi tak trochu hypnotizovať.

Napokon prehovorila Muriel: „Prišli ste kvôli niečomu konkrétnemu, páni? Totiž...“ usmiala sa ešte raz. „Pán Orchard si iste prišiel po odmenu. Je tak? Andy mi spomenul, že ste sa už postarali o tú vec, na ktorej sme sa dohodli.“

„To vlastne ani sám neviem,“ odvetil som. Okolo stola boli kamenné tváre, Muriel však udržiavala na tvári dokonalý ľahký úsmev.

„To mi musíte vysvetliť. Dáte si cigaretu?“ Otvorila pruhovanú kabelku na svojich kolenách a miesto perleťovej tabatierky z nej vytiahla malý automat. Namierila ho na mňa. Patton sa zaprel opätkami do drevenej podlahy a pomaly sa posunul s kreslom o pol stopy ďalej. Nevšímala si ho.

„Dúfam, že je to zapaľovač,“ uškrnul som sa. Nie príliš presvedčivo.

„Dočerta, Orchard,“ vzdychla. Demonštratívne vystrelila do vody. Bol to nevýrazný zvuk, ale netúžil som ho začuť ešte raz. Potom otočila zbraň opäť mojím smerom. „Chcela som od vás len jednu vec. Ešte by som aj zaplatila. Aj on chcel od vás iba jednu vec,“ mávla pištoľou na šerifa. „Nikto od vás nežiadal, aby ste pchali nos do cudzích vecí.“

„Nežiadal. Robil som to iba z číreho záujmu.“ Trochu som sa pomrvil na kresle, ktoré bolo odrazu až príliš nepohodlné.

Moje zbrane ma tlačili do chrbta a do rebier. „Tú jazvu na líci máš z tej noci, pravda?“ opýtal som sa Andyho, ale pohľadom som stále hľadal bledé oči za slnečnými okuliarmi.

Znervóznel, ale nie až tak, ako som dúfal.

„Pri náraze sa ti sklo vysypalo do tváre. Musí ťa to riadne žrať, keď na to každý deň pozeráš v zrkadle.“

„Zvykol som si,“ opáčil iba trochu priškrteným hlasom.

„Možno vás nakoniec predsa len šokujem, Patton.“

„Počúvam,“ odvetil šerif lakonicky.

„Vo vašom jazere žije nymfa – vodný džin,“ začal som a bojoval s nutkaním urobiť nejaké prudké gesto. „Ak sa jej zapáčite, splní vám tri prania. Ako v rozprávke. Prvým práním starého Boba Berranta boli, samozrejme, peniaze. Veľa peňazí.“

A odrazu zistil, že tie samotné mu postačia na to, aby si splnil aj ostatné želania. Zvyšné dve si teda nechal na horšie časy, ale, žiaľ, nevedel, že to je to posledné, čo by mal človek v jeho situácii urobiť. Pre džina je nevyslovené pranie ako škrípanie nechtami o tabuľu. Keď to Bob zistil, zavrel džina do niečoho, čo mal po ruke. „Kývol som bradou na ošúchanú fľašu na stole. „Robí sa to vraj celkom ľahko. Stačí do nej vhodiť perlu. Potom si žil svoj vysnívaný život. Najprv to skúsil s rodinou, potom so skrachovanou herečkou z Los Angeles.“

„Pozor na jazyk,“ sykla na mňa. Jej hlas bol odrazu chladnejší ako jej pohľad. „Nezabúdajte, kto z nás má v ruke zbraň. A vôbec... Budte už radšej ticho. Zbytočne mu to vysvetľujete. Ďaleko si to neodnesie.“

„Zrejme vám to povedal až tesne pred smrťou,“ pokračoval som upierajúc na ňu oči. „Spolu s jeho majetkom ste totiž zdedili aj jeho dve zvyšné prania. Jenn to však zrejme vedela už dlhšie. A vedela aj to, že sa s vami o prania deliť nechce. Fľašu zobrala a ukryla ju na miesto, kde by ju nikto nehľadal a kde ju mala po ruke. Do hotelového hniezdočka lásky, v kotolni pod západným krídlom.“

Potom, ako Jenn zomrela, ste fľašu s džinom nevedeli nájsť, hoci ju mal Andy isto niekoľkokrát rovno pod nosom.“ Mladík sa uškrnul. „Nakoniec ju predsa niekto našiel. Dievča menom Elly. Zrejme ju upútala perla. Chcela byť tanečnicou, a tak sa vďaka džinovi stala najlepšou tanečnicou na Puma Lake. Nevie, čo si priała okrem toho, ale viem, aké bolo jej posledné pranie.“ S Pattonom sme si vymenili pohľady.

„Kiež by tá chvíľa trvala večne,“ povedal ticho.

„To totiž džinovia robia,“ otočil som sa späť k hlavni. „Posledné pranie je väčšinou naozaj to posledné. Fľaša ostala na *Cheek Pointe*, kde som ju našiel ja, a teraz je tu.“

„To stačí,“ povedala Muriel pokojne. „Výborne, Orchard. Gratulujem vám. Predsa len ste ten, na ktorého v L.A. tak schuti nadávajú. Už viem prečo. A nebojte sa, ja nebudem taká skúpa. Stačí mi len jedno z praní, ktoré som zdedila po Bobovi. Dlho som na-“

Nedokončila.

Patton totiž vytiahol zbraň. Na niekoho jeho váhy a na niekoho, kto nosí prázdny revolver, to urobil neuveriteľne rýchlo. Muriel však bola rýchlejšia otočila k nemu pištoľ a stlačila spúšť. Tá však iba cvakla a zasekla sa na mieste. Potom zreval Pattonov revolver.

Pozrel som na Murielinu hrud'. Bola rovnako dokonalá ako pred chvíľou a bez stopy po zranení. Iba jej tvár ostala celkom kamenná a upätá na kôpku skla na stole. Rýchlo sa okolo rozbitej fľaše rozkrútil čierny dym a rana, ktorá nasledovala, nás všetkých zhodila na zem. Sledoval som predstavenie z minulej noci. Tmavý dym sa víril okolo čohosi na môle. Chvíľu to trvalo, ale nakoniec sa v spleti obrazcov objavila postava, pri ktorej by mohla aj Muriel puknúť od závidia.

Nymfa pred nami stála tak ako bola stvorená, nech už ju tak stvoril ktokoľvek. Bledá pokožka prebleskovala ako hla-

dina jazera a dlhé modré vlasy sa vo vzduchu vlnili ako vo vode. Jej obraz sa však mihal, rozpadával, zase spájal a prebleskoval s čímsi bizarným a pokriveným.

Muriel sa odplazila až k okraju móla a s otvorenými ústami sa dívala na výjav pred sebou. Andy bol na tom podobne. Iba Patton nestratil svoju rozvahu. Revolver ešte stále držal v ruke, ale už ho nikam nemieril.

„Vyslov svoje pranie!“ zrevala Nymfa a jej hlas burácal ako ozvena. Muriel bojovala so svojim strachom a nesnažila sa to skrývať. Napokon sa jej podarilo zatvoriť ústa a nájsť potrebná slová: „Chcem...“ začala, hlas jej však na chvíľu uviazol. „Chcem byť večne krásna.“

Na nymfynej tvári sa objavil zlý úsmev. „Ako ja?“ opýtala sa a obraz jej štíhleho nahého tela na chvíľu zažiaril o čosi silnejšie.

Blondína iba prikývla. A potom odrazu zbledla. Nymfa zaklonila hlavu, v rozkoši zavrela oči a pokožka na Murielinej tvári spriesvitnela.

Muriel Berrantová sa zmenila na vodu. Šplechla na mólo, na kôpku šiat, ktoré už nemala čím tak dokonale vyplňať, a stratila sa v trblietavej hladine jazera.

IX.

Patton si pripálil fajku vo svojej drobnej kancelárii a pohodlnejšie sa oprel. „Budem si musieť nájsť nového zástupcu.“

„Skúste niekoho, kto nevyzerá tak dobre v uniforme. Je to dôveryhodnejšie,“ povedal som usadený oproti nemu na drobnej stoličke. Slnko spomedzi žalúzií prebleskovalo cez dym zo šerifovej fajky.

„Prečo to podľa vás urobil?“ opýtal sa ma odrazu, zadívaný kamsi do steny.

„Neviem,“ priznal som. „Ľudia robia sprostosti, keď sú mladí. Navyše, Muriel nebola žiadna amatérka. Vedela, čo chce, a ne-

bol pre ňu problém ho presvedčiť, že on chce to isté. Celé mesto ho už chystalo na obrúčku. On sa na to zrejme ešte necítil.“

„Vražda je predsa len trochu priveľa, nie?“

„Možno. Ale vycúvať už zrejme nemohol. Toto je malé mesto. Ľudia radi ohovárajú.“

Patton iba pokrútil hlavou a potom do mňa zapichol svoje nevýrazné oči. „Ako ste vedeli, že má už iba jedno želanie?“

Poškrabal som sa pod klobúkom. „Nebol som si tým celkom istý. Len mi napadlo, že Jenn je ešte stále tu, lebo čaká na splnenie toho svojho.“

„A aké to bolo?“

„Ja,“ uškrnul som sa. Dopil som svoj burbon a postavil sa. Patton ostal sedieť. „Sľúbil som, že dnes odídem. Už na to nemám veľa času.“

Iba pomaly prikývol a podali sme si ruky. Chytil som kľučku a chvíľu zapremýšľal, či sa mám ešte otočiť. Napokon som to urobil: „Čo bolo vaše posledné pranie?“

Vôbec to s ním nepohlo.

„Tuším, že jedno malo niečo spoločné s tým, že ste už roky neboli u doktora,“ povedal som. „A druhé s tým, že keď na vás niekto namieri funkčnú zbraň, zasekne sa. Čo bolo to posledné?“

Patton sa usmial: „Nevraveli ste niečo o tom, že tretie pranie býva nebezpečné?“

„Hej,“ prikývol som. „Ale nájdu sa aj šťastlivci, ktorí nájdu nymfu v jazere a nezatvoria ju na dvadsať rokov do fľaše od lacného chľastu.“

Pokýval hlavou akoby nad tým rozmýšľal, a potom opäť zahryzol do fajky. „Vlastne to bolo prvé pranie,“ povedal usmievajúc sa jedným kútikom. „Vtedy som mal niečo po dvadsiatke. Vyzeral som ešte celkom dobre. Prial som si to, čo by si prial každý chlap, keď uvidí niečo také dokonalé, ako bola ona. Vtedy ešte nebola taká hrozivá.“

„Nie, to spôsobili roky hnevu.“

„Možno preto ma nechala žiť,“ povedal s jedným kútikom stále zodvihnutým.

X.

Zastavil som presne tam, kde včera večer. Užival som si ešte posledné momenty píniovej vône a sledoval slnko, ktoré presvitalo cez listy nad úzkou cestou. Tentoraz to bola iba obyčajná cesta a môj medailón iba nehybne visel na retiazke pod golierom. Striebornú topánku som položil na asfalt, zhruba tam, kde som včera videl ležať Jenn.

Vtedy môj medailón poskočil a priamo predo mnou sa zjavilo dokonalé ženské telo. Tentoraz sa však jeho obraz iba pokojne vlnil a nebolo na ňom nič hrozivé. Bolo to ako pozerieť sa na vodu pod mostom. Akurát ešte lepšie.

„Otvoril si fľašu, Christopher,“ povedala. Hlas mala pokojný a jemný. „Vyslov svoje pranie. Ale ponáhľaj sa.“

„Toto bolo jej pranie?“ opýtal som sa a ukázal na topánku. „Nájsť lásku ako z rozprávky. Preto nemohla odísť skôr.“

Prikývla. Odrazu ma štíhle a symetrické telo Nymfy vôbec nepriťahovalo. Videl som iba Jenn v ľahkých letných šatách a strieborných lodičkách. Usmiala sa na mňa z kraja cesty a potom pomaly odišla. Čosi spôsobilo, že sa mi tá tvár vryla do pamäti hlbšie, ako by som si to prial.

„Tvoje prania,“ pripomenula mi Nymfa naliehavo.

„Došli mi cigarety,“ povedal som. „A dal by som si dobrú škótsku. A keď už sme pri tom, tak mi ešte nikto nezaplatil mojich päťsto dolárov.“

•